

Otkrivenje Isusa Krista - broj šesnaest

Otkrivanje sedam gromova: proročka analiza Otkrivenja i skrivene povijesti

Jeff Pippenger

2023-11-15

Izlagali smo slijed proročkih događaja koji se prepoznaju po skrivenoj povijesti sedam gromova, prikazanoj u jedanaestom do trinaestom poglavlju Otkrivenja. Još nismo došli do točke u razvoju tih događaja na kojoj ćemo preklopiti povijest roga protestantizma i roga republikanizma. Niti smo još pripremili temelj razumijevanja kako bismo točno odredili ulogu islama u poruci Ponoćnog pokliča. Ipak, s tim je događajima povezana vrlo važna istina, koja pokazuje što osoba mora činiti kada razumije istine koje se otpećuju. Blagoslov iz Otkrivenja uključuje odgovornost da se „drži“ onoga što je zapisano.

Linija povijesti koja se razotkriva prenosi stvaralačku silu Božju onima koji bi čuli, čitali i držali ono što je u njoj napisano. Stoga je vrijeme da se odvojimo od našega razmatranja Izaijina posljednjega proročkog izvješća te jedanaestoga do trinaestoga poglavlja Otkrivenja kako bismo ustanovili značenje „tri i pol dana“ tijekom kojih su Ilija i Mojsije bili mrtvi na ulici informacijskoga superautocestovnog puta, koji prolazi kroz dolinu mrtvih suhih kostiju. Ono što ćemo sada prepoznati jest simbolika „pustinje“.

U prethodnom članku prepoznali smo četiri proročka svjedoka slijeda događaja koji su utvrđeni skrivenom poviješću sedam gromova. Crta slike Krista, crta dvaju svjedoka, crta slike zvijeri i crta krivotvorenoga kralja sa sjevera.

Druga polovica loze krivotvorenoga kralja sa sjevera započinje osnaživanjem papinstva 538. godine. Zatim je papinstvo, duhovni krivotvoreni kralj sa sjevera, gazilo duhovni Jeruzalem i duhovni Izrael tisuću dvjesto i šezdeset godina.

I past će od oštrice mača, i bit će odvedeni u sužanjstvo među sve narode; i Jeruzalem će gaziti pogani, dok se ne ispune vremena pogana. Luka 21,24.

Ivanu je bilo rečeno da izmjeri i Svetište i vojsku, ali mu je također bilo rečeno da izostavi predvorje, jer je ono bilo dano poganima na tisuću dvjesto šezdeset godina.

I dade mi se trska nalik na štap; i anđeo stade govoreći: Ustani i izmjeri hram Božji, i žrtvenik, i one koji se u njemu klanjaju. Ali izostavi vanjski trijem hrama i nemoj ga mjeriti, jer je predan poganima; i oni će gaziti sveti grad četrdeset i dva mjeseca. Otkrivenje 11,1. 2.

Ivan i Luka svjedoče da će pogani „gaziti“ „Jeruzalem“ „četrdeset i dva mjeseca“. Ivan određuje trajanje, a Luka označuje završetak povijesti. Ta dva svjedoka obraćaju se pitanju iz osmog poglavlja Daniela, u trinaestom retku.

Tada začuh jednoga sveca gdje govori, a drugi svetac reče onomu svecu koji govoraše: Dokle će trajati viđenje o svagdašnjoj žrtvi i o prijestupu pustoši, da se i Svetište i vojska predaju gaženju? Daniel 8:13.

Pitanje o trajanju tijekom kojega su svetište i vojska trebali biti pogaženi, prepoznaje dvije pustošeće sile koje će izvršiti čin gaženja Jeruzalema, koji je u Danielu predstavljen kao „svetište”, a također i kao „vojska”. Ispravno temeljno razumijevanje ovoga retka, kako ga je izrazio J. N. Andrews, jest da redak prepoznaje dvije pustošeće sile koje su pogazile i svetište i vojsku. Prva pustošeća sila prepoznata u retku jest poganstvo, a druga papinstvo. Riječ „vojska” Danielov je izraz za ono što Ivan prepoznaje kao „štovatelj” u hramu, to jest u Jeruzalemu.

„POSTOJE DVIJE ‘POHARE’ U DANIELU 8. — Tu činjenicu Josiah Litch iznosi tako jasno da navodimo njegove riječi:

„‘Svagdašnja žrtva’ jest sadašnje čitanje engleskoga teksta. Ali u izvorniku se ne nalazi ništa poput žrtve. To se općenito priznaje. To je glosa ili tumačenje koje su mu pridodali prevoditelji. Istinito čitanje glasi: ‘svagdašnje i prijestup pustoši’, pri čemu su svagdašnje i prijestup povezani s ‘i’; svagdašnja pustoš i prijestup pustoši. To su dvije pustošeće sile koje su trebale opustošiti Svetište i vojsku.’ — Prophetic Expositions, Volume 1, page 127.

Jasno je da su Svetište i Vojska trebali biti pogaženi pod nogama po svagdašnjoj i prijestupu pustoši. Pomno čitanje 13. retka rješava ovo pitanje. A ta činjenica utvrđuje drugu, naime: da su ove dvije pustoši dva velika oblika pod kojima je Sotona nastojao oboriti bogoštovlje i djelo Jehove. Primjedbe g. Millera o značenju ova dva izraza, i postupak kojim se sam služio kako bi utvrdio to značenje, iznose se pod sljedećim naslovom:

“DVIJE OPUSTOŠENOSTI JESU POGANSTVO I PAPINSTVO”

„Nastavio sam čitati i nisam mogao naći nijedan drugi slučaj u kojemu se to [svagdašnja] pojavljuje, osim u Danielu. Tada sam [uz pomoć konkordancije] uzeo one riječi koje su stajale u vezi s tim: ‘ukloniti’; on će ukloniti ‘svagdašnju’; ‘od vremena kad svagdašnja bude uklonjena’ itd. Nastavio sam čitati i pomislio da neću naći nikakva svjetla o tom tekstu; naposljetku sam došao do 2. Solunjanima 2,7.8. ‘Jer tajna bezakonja već djeluje; samo onaj koji sada zadržava, zadržavat će dok ne bude uklonjen, a tada će se otkriti onaj bezakonik’ itd. A kad sam došao do toga teksta, o, kako se jasno i slavno ukazala istina! Eto je! To je ‘svagdašnja’! Dobro, što sada Pavao misli pod ‘onim koji sada zadržava’, ili priječi? Pod ‘čovjekom grijeha’ i ‘bezakonikom’ misli se na papinstvo. Dobro, što je to što priječi da se papinstvo otkrije? Pa, to je poganstvo; dakle, ‘svagdašnja’ mora značiti poganstvo.” — Second Advent Manual, stranica 66.” J. N. Andrews, The Sanctuary and the 2300 Days, 33, 34.

U ispunjenju „sedam vremena” iz Levitskog zakonika dvadeset i šest, poganstvo je gazilo Svetište i Vojsku tisuću dvjesto i šezdeset godina, a zatim je papinstvo obavljalo isto djelo tijekom dodatnih tisuću dvjesto i šezdeset godina. Papinstvo je gazilo Jeruzalem tisuću dvjesto i šezdeset godina prema Luki i Ivanu, sve dok papinstvo nije zadobilo svoju smrtonosnu ranu 1798. Oduzimanjem tisuću dvjesto i šezdeset godina od 1798. dolazi se do 538. Oduzimanjem tisuću dvjesto i šezdeset godina od 538. dolazi se do 723. pr. Kr., kada je Asirija, doslovni kralj sjevera u to vrijeme, odvela sjeverno kraljevstvo Izrael u ropstvo.

Ivan se odnosi samo na tisuću dvjesto i šezdeset godina tijekom kojih je papinstvo gazilo Svetište i Vojsku, ali Luka obuhvaća oba razdoblja od tisuću dvjesto i šezdeset godina tijekom kojih su

poganstvo i papizam gazili Jeruzalem, jer kaže: „dok se ne ispune vremena pogana.” Luka poistovjećuje gaženje Jeruzalema s nečim više od jednoga „vremena”, jer to naziva ispunjenjem „vremena” pogana.

Naravno, 1856. milleritski adventizam postao je laodicejski, a sedam godina kasnije odbacili su istinu o „sedam vremena” iz Levitske dvadeset i šeste, stoga je adventizmu nemoguće vidjeti ove jednostavne biblijske činjenice. Činjenica koju utvrđujem jest da je skrivena povijest sedam gromova, koja prepoznaje tri orijentira te vremensko razdoblje između prvoga i drugoga orijentira, a zatim i drugo vremensko razdoblje između drugoga i trećega orijentira, prikazana unutar proročke linije krivotvorenoga kralja sjevera.

Ta je crta započela 723. pr. Kr., kada je sjeverno kraljevstvo Izrael palo u ropstvo od ruke kralja Asirije, doslovnoga kralja sjevera. Zatim je 538. duhovni kralj sjevera bio osnažen te je potom gazio duhovni Jeruzalem još tisuću dvjesto šezdeset godina, sve dok nije zadobio smrtnu ranu 1798. godine. Od 723. pr. Kr. pa do 538. vlasti koje su Izrael držale u podložnosti uvijek su bile poganske sile.

Linija Krista označava pomazanje pravoga kralja sjevera pri Njegovu krštenju godine 27., a tisuću dvjesto i šezdeset proročkih dana poslije bio je razapet. Njegovi su učenici tada bili osposobljeni iznositi poruku pravoga kralja sjevera sve do kamenovanja Stjepana godine 34. Jedini put kada Krist nije hodio tijekom čitavih tisuću dvjesto i šezdeset dana svoje službe bio je kada je, pri slavodobitnom ulasku, jahao u Jeruzalem. Stoga je gazio Jeruzalem tisuću dvjesto i šezdeset dana, kao što su to činili i Njegovi učenici nakon križa. Obje linije, krivotvoreni kralj sjevera i Krist, pravi kralj sjevera, gazile su Jeruzalem i vojsku tisuću dvjesto i šezdeset dana.

Poganstvo je bilo krivotvorina bogoslužnog sustava službe zemaljskog svetišta doslovnih Židova, a papinstvo je krivotvorina službe nebeskog svetišta duhovnih Židova. Tisuću dvjesto šezdeset godina poganstva bile su usporedne s Kristovih tisuću dvjesto šezdeset dana, a tisuću dvjesto šezdeset godina papinstva bile su usporedne s tisuću dvjesto šezdeset dana učenika.

Svaka od dviju linija sadrži istovjetnu proročku strukturu skrivene povijesti sedam gromova, koja se počela javno otpećivati u srpnju 2023. godine. To je otpećivanje djelomično ostvareno prepoznavanjem prvoga razočaranja mileritskoga pokreta. Njihovo prvo razočaranje uvelo je vremensko razdoblje koje se u prispodobi o deset djevica naziva „vrijeme odgode”. „Vrijeme odgode” završilo je na tabor-sastanku u Exeteru, New Hampshire, kada je poruka Ponoćnog poklika bila u potpunosti utvrđena. Tabor-sastanak u Exeteru postao je drugi orijentir, koji je zatim uveo vremensko razdoblje u kojemu se navješćivala poruka Ponoćnog poklika, sve dok nije nastupio treći orijentir suda i posljednje razočaranje.

Tri obilježja bila su prvo razočaranje, poruka Ponoćnog poklika i posljednje razočaranje. Ta se tri obilježja podudaraju s hebrejskom riječju „istina“, koja predstavlja prvo, trinaesto i posljednje slovo hebrejskog alfabeta. To što su i prvo i posljednje razočaranja predstavlja potpis Alfe i Omega.

Ne postoji izravna predstava tisuću dvjesto i šezdeset dana u mileritskoj povijesti, no mileritska je povijest povijest prvoga pokreta i stoga predoduje posljednji pokret. Povijest prvoga razočaranja u posljednjem pokretu započela je 18. srpnja 2020., i prikazana je u jedanaestom poglavlju Otkrivenja. U jedanaestom poglavlju Otkrivenja dva su svjedoka ubijena, označavajući prvo razočaranje u posljednjem pokretu, koje je bilo predloženo prvim pokretom.

U Otkrivenju jedanaest razočaranja je uvelo razdoblje od tisuću dvjesto i šezdeset dana tijekom kojih su njihova mrtva tijela ležala na ulici, označujući tako vrijeme odgode iz prisposode. Pri njihovu uskrsnuću bivaju podignuti kao stijeg u isti čas kad i sud o nedjeljnom zakonu. Povijest dvaju svjedoka uključuje simboličko razdoblje od tisuću dvjesto i šezdeset dana.

Pojedinosti o kretanju trećega anđela u skrivenoj povijesti sedam gromova pružaju mnogo veću određenost nego druge usporedne linije, ali linija trećega anđela, linija pravoga kralja sjevera i linija krivotvorenoga kralja sjevera sve posjeduju iste proročke značajke: početnu točku, nakon koje slijedi vremensko razdoblje koje doseže do srednje točke, a zatim vremensko razdoblje koje doseže do suda na završnoj točki.

Tisuću dvjesto i šezdeset dana primarni su element skrivene povijesti sedam gromova. Tisuću dvjesto i šezdeset dana u 12. poglavlju Otkrivenja simbolizirano je kao „pustinja”.

I žena pobježe u pustinju, gdje ima mjesto pripravljeno od Boga, da je ondje hrane tisuću dvjesto i šezdeset dana. Otkrivenje 12,6.

Crkva je pobjegla u pustinju kako bi izbjegla gaženje pod papinskom vlašću tijekom tisuću dvjesto i šezdeset godina. Četrnaesti redak pruža još jedno svjedočanstvo.

A ženi bijahu dana dva krila velikoga orla, da odleti u pustinju, na svoje mjesto, gdje se hrani vrijeme, i vremena, i pola vremena, daleko od lica zmije. Otkrivenje 12,14.

Crkva je bježala od progonstva zmaja i papinstva tisuću dvjesto i šezdeset godina, i stoga je „pustinja“ simbol tisuću dvjesto i šezdeset dana. Taj se broj izravno pojavljuje sedam puta u knjigama Daniela i Otkrivenja, ali je u Svetome pismu prikazan i na nekoliko drugih načina. U svakom slučaju predstavlja „sedam vremena“ iz Levitskog zakonika dvadeset i šest.

Bilo da je riječ o poganstvu koje je gazilo Svetište i vojsku od 723. pr. Kr. do godine 538., ili o papinstvu koje je gazilo duhovni Jeruzalem i štovatelje u njemu, to je bio prikaz rasijavanja Božjega naroda, do kojega je došlo zato što je Božji narod prekršio savez o „subotama zemlje“, kako je prikazan u Levitskom zakoniku, poglavljima dvadeset pet i dvadeset šest. U dvadeset šestom poglavlju to se naziva sporom Božjega saveza.

I navest ću na vas mač koji će osvetiti povredu mog Saveza; i kad se skupite unutar svojih gradova, poslat ću među vas pošast; i bit ćete predani u ruku neprijatelju. Levitski zakonik 26,25.

Pobuna protiv Božjega saveza navukla je na Božji narod ropstvo i rasijanje, što je prikazano kao „parba mogega saveza“. Bez razumijevanja kazne, koju Daniel naziva Mojsijevim „prokletstvom“ i „zakletvom“, a koja se također naziva „parba mogega saveza“, čovjek ostaje slijep za dublje

značenje Kristova djela kako je prikazano u devetom poglavlju Daniela. Dosljedna procjena Božjega naroda koji se nalazi u laodicejskoj sljepoći u spisima Ellen White jest da oni ne mogu „rasuđivati od uzroka do posljedice“. Možete tvrditi da razumijete tisuću dvjesto i šezdeset godina mračnoga doba, ali ako ne poznajete „uzrok“ toga gaženja, slijepi ste.

I sklopit će savez s mnogima za jedan tjedan; a usred tjedna učinit će da prestanu žrtva i prinos, i zbog raširenosti gadosti opustošit će ga, sve do svršetka; i ono što je određeno izliti će se na pustošnika. Daniel 9:27.

Kristova potvrda saveza izravno je povezana sa „sporom Njegova saveza“. Trajanje „prokletstva“ bilo je dvije tisuće petsto dvadeset godina, a trajanje Kristove potvrde toga istog saveza bilo je dvije tisuće petsto dvadeset dana. U skladu s hebrejskom riječi „istina“, koja pruža strukturu skrivene povijesti sedam gromova, proročki tjedan u kojemu je Krist trebao potvrditi svoj savez imao je tri međaša, koji su predstavljeni prvim, trinaestim i posljednjim slovom hebrejskoga alfabeta.

Prvi putokaz u tjednu bilo je Njegovo krštenje, drugi putokaz bio je križ, a posljednji smrt Stjepanova. Odbiti vidjeti „sedam vremena“ iz Levitskog zakonika dvadeset i šest, kao što su nebeski anđeli vodili Williama Millera da vidi „sedam vremena“, uklanja sposobnost da se u potpunosti sagleda upravo ono proročanstvo u kojemu je Krist prolio svoju krv i potvrdio upravo onaj savez koji je Njegov doslovni drevni narod bio odbacio. Svatko tko će na koncu biti spašen imat će samo djelomično i nepotpuno razumijevanje „istine“. Ali nitko se ne spašava tko namjerno odbija vidjeti „istinu“. Samo je jedan put k Ocu, a to je po Isusu, i Isus je „istina“.

Ovo je vrijedno razumijevanje o kojem valja razmišljati, jer se odnosi na savez iz Levitske knjige dvadeset i pet i dvadeset i šest. „Prokletstvo“ „sedam vremena“ bilo je dovedeno na drevni doslovni Izrael zbog njihove nespремnosti da provedu odredbe o dopuštanju zemlji da počine te da ispune upute o Jubileju. Bio je to grijeh propusta. Prokletstvo je bilo dovedeno na njih zato što su propustili izvršiti djelo koje im je bilo zapovjedbano da učine, a ne zato što su izravno prekršili zapovijed, kao što je ne ubij ili ne ukradi. Oni su jednostavno zanemarili odredbe povezane s dopuštanjem zemlji da počine. Adventisti koji jednostavno ne prihvaćaju „sedam vremena“ (koja su anđeli naveli Williama Millera da otkrije), jer iz bilo kojeg neposvećenog razloga jednostavno nikada nisu odvojili vrijeme da istinski istraže istinu, ostvaruju istu vrstu pobune propusta zanemarujući upravo iste savezničke informacije koje je drevni doslovni Izrael zanemario. Početak oslikava svršetak.

Tisuću dvjesto i šezdeset dana u dvanaestom poglavlju Otkrivenja, koji su označeni kao „pustinja“, simbol su „sedam vremena“. I tisuću dvjesto i šezdeset dana Kristove službe, i tisuću dvjesto i šezdeset dana službe učenika predstavljaju cijeli tjedan tijekom kojega se Savez potvrđivao. I tisuću dvjesto i šezdeset godina tijekom kojih je poganstvo gazilo Božji narod, i tisuću dvjesto i šezdeset godina tijekom kojih je papinstvo gazilo Božji narod, predstavljaju cijelih „sedam vremena“ Mojsijeva prokletstva.

U jedanaestom poglavlju Otkrivenja, nakon tisuću dvjesto šezdeset dana, mrtve kosti bivaju vraćene u život kako bi stupile u savez kao sto četrdeset i četiri tisuće. Ali da bi ostvarile taj

saveznički odnos, od njih se zahtijeva da ispune odredbe saveza, baš kao što je učinio Daniel u devetom poglavlju. Odredbe saveza o „sedam vremena” sadrže posebne upute za one koji se nađu u zemlji neprijatelja. Kada oni koji se probude za stvarnost da su bili raspršeni požele vratiti se Gospodinu, Levitski zakonik dvadeset i šest pruža upute kako se imaju vratiti.

A oni koji od vas preostanu kopnjet će u svojim bezakonjima u zemljama svojih neprijatelja; i također će kopnjeti s njima u bezakonjima svojih otaca. Ako priznaju svoje bezakonje i bezakonje svojih otaca, sa svojim prijestupom kojim su mi se ogriješili, i da su također hodili meni nasuprot; te da sam i ja njima hodio nasuprot i doveo ih u zemlju njihovih neprijatelja; ako se tada ponize njihova neobrezana srca i tada prihvate kaznu za svoje bezakonje: tada ću se spomenuti svoga saveza s Jakovom, i također svoga saveza s Izakom, i također ću se spomenuti svoga saveza s Abrahamom; i spomenut ću se zemlje. Levitski zakonik 26:39–42.

Izraz „propadati“ u Svetome pismu znači raspadati se, kvariti se i biti izjeden do kraja. Propadati znači izroditi se u mrtve, suhe kosti. A ta uputa označuje smrt, jer predstavlja one koji se probude za svoje stanje kao one koji su „u zemlji svojih neprijatelja“.

Posljednji neprijatelj koji će biti uništen jest smrt. 1. Korinćanima 15,26.

Dana 18. srpnja 2020. dogodilo se prvo razočaranje u pokretu trećega anđela. Ono je bilo predodređeno svim ostalim prvim razočaranjima u svetim proročkim reformnim linijama. Trideset i sedmo poglavlje Ezekijela prepoznaje Božji narod u posljednjim danima kao raspršen, iskvaren i sasvim iščeznuo, sve dok nije postao tek dolina mrtvih suhih kostiju. Oni se nalaze u zemlji neprijateljevoj, koja je zemlja smrti. U Otkrivenju jedanaest, dva su svjedoka bila ubijena i ostavljena na ulici. Svi se proroci međusobno slažu. Mojsije, dakle, govori onima koji su mrtvi na ulici što prolazi kroz Ezekielovu dolinu. U svom razočaranom stanju primaju pouku preko Jeremije.

Stoga ovako govori Gospodin: Ako se vratiš, opet ću te dovesti natrag, i stajat ćeš preda mnom; i ako izlučiš dragocjeno od bezvrijednoga, bit ćeš kao moja usta. Neka se oni vrate k tebi, ali ti se ne vraćaj k njima. Jeremija 15,19.

Jeremiji je dano do znanja da se, želi li govoriti za Boga, mora vratiti te pritom mora odvojiti dragocjeno od ništavnoga. Kontekst ovoga odlomka pokazuje da su ništavni oni kojima se on ne smije vratiti. Kada je u odlomku prikazan u svojem stanju razočaranja, utvrđuje da je bio sam.

Ne sjedih u zboru podrugljivaca niti se veselih; sjedih sam zbog ruke tvoje, jer si me ispunio gnjevom. Jeremija 15,17.

Jeremija nije sjedio u „zboru podrugljivaca”, jer je sjedio sam. Nije se smio vratiti k opakima, koji su zbor podrugljivaca. Godine 1863. adventizam je započeo svoj povratak u „zbor podrugljivaca” kada se vratio biblijskoj metodologiji kćeri Babilona kako bi odbacio Mojsijevih „sedam vremena”. No Jeremija govori određenje o posljednjim danima nego o milleritskoj povijesti. Kada se oni u dolini mrtvih kostiju probude na činjenicu da su u zemlji neprijatelja, nikada se ne smiju vratiti onima koji su se radovali njihovoj smrti na ulici. Ta se skupina može vratiti k Jeremiji, ali on se ne može vratiti k njima.

No ako se trebaju vratiti, tada također moraju ispuniti upute koje je dao Mojsije, a koje su izravno povezane sa „sedam vremena“. Oni koji su mrtvi na ulici u Otkrivenju jedanaest, mrtvi su tri i pol dana, što je proročki „pustinja“.

Zato se početno buđenje mrtvih ostvaruje porukom koja uzrokuje da se kosti sastave zajedno, ali oni još nisu živi. Potrebna je poruka četiriju vjetrova, koja je poruka pečaćenja, da ih pretvori u silnu vojsku. Prva poruka koja ih okuplja dolazi od „glasa“.

Tješite, tješite moj narod, veli vaš Bog. Govorite srcu Jeruzalema i vičite mu da mu se ropstvo navršilo, da mu je bezakonje oprošteno; jer je iz ruke Gospodnje primio dvostruko za sve svoje grijeh. Glas onoga koji viče u pustinji: Pripravite put Gospodnji, poravnite u pustoši cestu Bogu našem. Svaka će se dolina uzvisiti, i svaka gora i brežuljak sniziti; i krivudavo će se izravnati, i hrapava mjesta postati ravna. Izaija 40:1–4.

Glas dolazi iz pustinje, koja je simbol raspršenja „sedam vremena“. Taj je glas u pustinji, jer je i Ezekiel bio odveden u dolinu mrtvih kostiju. Svjedočio je iz same doline, a ne izdaleka.

Ruka Gospodnja bila je na meni, i izvede me u duhu Gospodnjem te me postavi usred doline koja bijaše puna kostiju. Ezekiel 37,1.

Dolina je pustinja od tri i pol dana. Obećanje glasa jest da je Jeruzalemu oproštena krivnja i da je njegov rat završen. Obećanje predstavlja pečaćenje sto četrdeset i četiri tisuće koje se izvršava u posljednjim danima. Ali oproštenje njegove krivnje povezano je s time da prima „dvostruko“ za sve svoje grijeh. Lijek koji nudi Mojsije zahtijeva priznanje ne samo njihovih bezakonja, nego i bezakonja njihovih otaca. Ako ispune tu zapovijed, njihova će krivnja biti oproštena.

S ovim istinama nastaviti ćemo u sljedećem članku.

Da, sav je Izrael prestupio tvoj zakon, odstupivši da ne posluša tvoj glas; zato se na nas izlila kletva i zakletva koja je zapisana u Zakonu Mojsija, sluga Božjega, jer smo sagriješili protiv njega. I potvrdio je svoje riječi koje je govorio protiv nas i protiv naših sudaca koji su nam sudili, pustivši na nas veliko zlo; jer pod cijelim nebom nije se učinilo kao što je učinjeno Jeruzalemu. Kao što je zapisano u Zakonu Mojsijevu, sve ovo zlo došlo je na nas; ipak nismo upravili svoju molitvu pred Gospodinom, Bogom svojim, da bismo se odvratili od svojih bezakonja i razumjeli tvoju istinu. Daniel 9:11–13.